

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 508/2025
29.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић, Александра Степановића и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ненада Давидовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 89К 536/24 од 16.12.2024. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 22/2025 (2024) од 26.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 29.04.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ненада Давидовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 89К 536/24 од 16.12.2024. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 22/2025 (2024) од 26.02.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 89К 536/24 од 16.12.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 8 месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 02.11.2024. године па надаље. Према окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 22/2025 (2024) од 26.02.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Пожаревцу и браниоца окривљеног - адвоката Николе Ранковића и пресуда Основног суда у Пожаревцу 89К 536/24 од 16.12.2024. године, потврђена, док је као

неблаговремена одбачена жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Ненада Давидовића.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА - адвокат Ненад Давидовић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду али пред потпуно измењеним већем или преиначи другостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити кривичне одговорности и донети ослобађајућу пресуду или преиначи првостепену пресуду и окривљеног ослободи кривичне одговорности.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да чињенични опис изреке пресуде не садржи уопште или не садржи правилне наводе везане за виност и свест окривљеног о забрањености односно противправности дела као једног од три обавезна елемента кривице у складу са чланом 22. став 1. КЗ, као и да нема навода о томе на шта је био уперен директан умишљај окривљеног нити је облик умишљаја уопште и описан у побијаним пресудама, а без елемената умишљаја и свести нема кривице, а свест о забрањености дела се не претпоставља, односно не може се претпоставити као ни умишљај односно виност.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Радња извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ алтернативно је прописана и може се састојати у примени насиља, употреби претње да ће се напасти на живот или тело или у дрском или безобзирном понашању. Неопходно је да је радња извршења таква да је објективно подобна да доведе до угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана породице, а кривично дело је свршено онда када дође до тог угрожавања.

Изреком правноснажне пресуде утврђено је да је окривљени дана 02.11.2024. године око 16,30 часова у Пожаревцу, урачунљив, свестан свог дела и његове забрањености чије извршење је хтео, применом насиља, те дрским и безобзирним понашањем угрозио спокојство и телесни интегритет члана своје породице – супруге ББ, а на начин ближе опредељен у изреци пресуде.

По налажењу овога суда, у радњама окривљеног стичу се сва законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и то како објективна обележја која се односе на радњу извршења тако и субјективна обележја, која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, који обухвата свест о забрањености дела.

Стога су у изреци правноснажне пресуде, по оцени овога суда, јасно описани сви битни елементи, како објективни, тако и субјективни, кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да опис радње извршења предметног кривичног дела не садржи све битне елементе тог кривичног дела и да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Поред изнетог, у преосталом делу захтева, образлажући повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање –члан 440. ЗКП оспоравајући чињеницу да је окривљени критичном приликом поступао са директним умишљајем, као и да суд уопште није утврђивао свест окривљеног у погледу дела, а која повреда закона не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега је Врховни суд у напред наведеном делу захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Поред изнетог, у захтеву бранилац истиче да је побијаним пресудама окривљеном повређено право на правично суђење и члан 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и у вези са изнетим се позива на одређене пресуде Европског суда за људска права.

Међутим, како уз захтев бранилац окривљеног није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено људско право или слобода које су зајемчена Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, то захтев за заштиту законитости, у овом делу, нема законом прописан садржај, у смислу цитиране одредбе члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4) ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези са чланом 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић